

Ez ni itxi, otoi, Jauna!,  
itzalpean bakar:  
zurrunbilloz neukake  
betiko zoritxar!

Illunabar dan arren,  
zakidaz Zu erlantz;  
inguruan burrunbaz  
bebilt mari-orratz.

Ez, ez ni itxi. Jaun altsu!,  
argia il orduan...  
Galdua nindukezu  
gauaren arruan.

### MAITASUN-AIOTSAK

Opal-maiko eun ostean didarka gizonari  
maite zotiñak darioz Jaunaren biotzari.  
Izadi ertz bakoaren Irazaille gurena  
ta eguzkiz goiko urdiña eder jazten dabena  
biotz garbi eske dago opal-maian oiuka;  
ni, barriz, eskar gaiztoko, beragandik igeska.  
Baitegi illunean soillik, eztau jñor be lagun,  
eta bakartasun artan deadar dagist itun:  
«Iges, ene seme? Nora ta zegaitik, laztan?  
Zorion-iturria uka? A! Erdu neugana.  
Ekarstazu maitasuna ta ordaiñez damotzut  
bizitz-sorguko ur gardena; eztiz aseko zaitut.  
Atseden egarriz zetan urrats nigandik urrun  
ezek ase gabe aldi oro ba-dirauzu illun?  
Alaitasun-lora billa zoaz noski mendira?  
Muñoko lili pitxiak arantzazkoak dira.  
Aintza-jaurgotik maitasun utsez jatsi nintzean  
zeugan biotz ona euko nebalako ustean.

Gentz ta bizitz bera nozu. Lurrak eztamo ezer.  
Deskiñan bake-aroa iñondik bai al dager?  
Erdu arin ona, seme; zeure maitetasuna  
da baitegi bakarrean egunoro naukana.  
Ertzik eztau maitasunak. Sua dot biotzean;  
Sar berton, ta ez izotzik izan gogo barnean.  
Zu nigan eta ni zukan loki leunez batuta,  
biotz-muñeak arrago gorian kiskalduta,  
bat izango gara biok maitasunan altzoan.  
Maitasuna dan gozoa! Erdu ona beingoan».

Eta nik, maitasun-aiots samurrok adi arren,  
askok lez, ez entzun egin, basatzen ibiltarren?  
Ez, Josu, Zeugana nator; zeutzat nire biotza.  
Nigaz nai dozuna egin; urtu gogoko izotza.

### BEGI - URDIN

Ba-dot aurtxo eder bat  
ezti utsa dana;  
lo dagoanean, ixil,  
dagiote laztana.

Begi bi dauz urdiñak,  
lilluragarriak;  
ainbat argi eztauka  
goiko eguzkiak.

Arraskorri sorgiña  
dauko bekokian,  
mao bi ezpanetan,  
urrea uledian.

Garitzan pospoliñak  
eder dau abesa:  
nik aren begietan  
dot ene amesa.

Euzkirik euzkien yat  
aur begi-oztin au;  
ortzipean beñik-bein  
antzekorik eztau.

Zeru dakust beragan,  
zorunez betia;  
begiratzuz ase daust  
edermin bizia.

Bizitz-bidean aurki  
ba'dot kulumio,  
lagun eske berari  
laster noakio.

Oiñaze-geriza gain  
dabilkidanean,  
argi-ontzi oberik  
eztazaut lurrean.

Zer dakardan aspaldi  
barruan eztakit,  
baiña biotz gose au  
agana doakit. •

Zer dot...? Au aldakuntza!  
Zerbait dakit peitu.  
Oi Josu, begi-urdin,  
zer daustazu ostu?

Eiztari trebe, azkona  
daust artez egotzi,  
ta biotz-mamiñean  
zorrozkiro josi.

Neure biotzan jabe  
bera dot geroztik:  
Bizi nadin erroak  
maitean egiñik.

## ABEAN

Oldozti, gogo-batu, argitasun miñez,  
bizitz-ibai ondolik nenbillan goiz batez  
illunabar antzeko izpi me artean  
Abea agiri yatan goiko kukutzean.

Ikus-leiz ara nintzan; eta an dakustana!  
Lore leitua irudi, zail, tximur soin dana,  
Josu, ludi eguzki. Abean zintzilik;  
miñen gozagari dan Eguzkia itzalik.

—Nok zaitu, Argi zorakor, apain odol-izpiz?  
Nok zugaitzean josi? —dirautsot errukiz.  
—Maitasunak, enetxo, jarri nau onelan:  
bere suzko geziak naukee Abe ontan.

Betoz maiteminduak (gero oiue egian)  
uda-itzala baita bere adarpian;  
artu zugaitz ontatik igali marduak,  
neure biotz barneko su goriz elduak.

Zitu maitez umook sarri miztu dodaz,  
ta azalez gorri, gozo mamiñez daurkidaz.  
Abeak, arantzak dauz; baiña emariak  
giz-ao-sabaiar; yakozan guriak!

## EZTI U TSA

Miren! Izen ezti uts, olerki iturri;  
jainkozko mosu baten gizaz jantzi antza.  
Nok, bear aiña, zure izena goretzi?  
Zure Ama-biotzan samurtasuna aintza?